

- portenta, quod acciderat. *Isaë 8. ibi: In signum, & in portentum. Ezechiel. 22. ibi: Quia portentum dedit te Domui Israel. Marc. 13. ibi: Dabunt signa, & portentia. Ad Hebræos 2. ibi: Contestanti Deo signis, & portentis, & sæpe alibi. Hæc autem vox miraculum, quamvis pluries habeatur in Veteri Testamento, nunquam tamen reperitur in Testamento novo.*
22. Miracula, prodigia, & portenta conveniunt omnia in ratione signorum, quia omnia præter speciem sui, quam ingerunt sensibus viventium, quid aliud significant. Attamen licet omnia sint miracula, utpote ardua, & insolita, & supra vires naturæ creatæ, quædam tamen magis proprie appellantur signa, quatenus non actu rem signatam ponunt, sed consummantur in præsignatione rei futuræ, ut erunt signa in sole, & luna, & stellis, *Lucæ 21.* quæ præsignabunt Judicium universale proximæ futuræ. Vel rei præsentis, ut signa prodigiosa censentur illa, quæ, dum Sancti martyrio afficiuntur, non semel solent evenire, quod nempe feræ mansuescant, terræmotus accidant, statuz inanium deorum corruant, magna tempestas oriantur, radil, & splendores supra caput, & circa corpus martyris appareant, concentus Angelorum audiuntur, faces accensæ videantur, & hujusmodi, quæ omnia tamquam signa à Deo dantur ad indicandum, quod mors patientis sit ipsi accepta, & quod iniuste, & inique Judex, & Tyranni operentur, quin effectus alius ponatur à parte rei.
24. Miracula autem semper effectum suum ponunt in actu; si enim loquamur de miraculis primi generis, ut est Incarnatio Verbi, ponit actu à parte rei Verbum incarnatum: si loquamur de miraculis secundi generis, ut est resuscitatio mortui, ponit actu à parte rei mortuum resuscitatum: Si loquamur de miraculis tertii generis, ut est sanatio instantanea à febre, ponit actu à parte rei sanitatem. Sic recte *Matthæucci loc. cit. cap. 1. num. 30. & 31. & alii.*
25. Prodigia, & portenta volunt nonnulli, quod differant à miraculis ex parte effectus, & modi significandi, quatenus illi terrorem, vel nocumentum aliis inferant, & prænuunt; miracula vero commodum, & gaudium; sicuti resuscitatio à morte, sanatio miraculosa à morbo est miraculum afferens commodum, & lætitudinem. Alii tamen tenent, quod miracula, quæ propter eorum excellentiam majori admiratione, & stupore sunt plena, prodigia, & portenta appellantur: Quæ admirationem inferunt, sed non tantam, minora, & pura miracula dicuntur. Sic *Matthæucci loc. cit. n. 21. & alii. Pignatellus autem tom. 4. consulti. 58. num. 1. observans, quod ex D. Thoma 2. 2. quest. 178. art. 1. ad 3. duo possunt attendi in miraculis, quatenus excedunt vires totius naturæ creatæ, scilicet id, quod fit excedens facultatem dictæ naturæ, quo inspecto, inquit, miracula dicuntur Virtutes, & id, propter quod ea fiunt, scilicet ad manifestandum aliquid supernaturale, cujus gratia, dicit, miracula nuncupantur Signa. Unde infert cum Angel. Rocc. de canonizatione Sanctor. cap. 22. miracula, quatenus aliquid præstendunt ostentata, seu portenta vocari, quatenus vero futura prædicunt appellari prodigia.*
28. Solus Deus proprie, ac physice potest facere vera, & proprie dicta miracula; Communis. Et ratio est, quia si aliqua Creatura, v. gr. Angeli, Sancti, ac demones possent proprie, & physice facere vera, & proprie dicta miracula, jam miracula non essent supra naturam, nec præter ordinem totius naturæ creatæ, prout requiritur ad rationem proprie, & strictè dicti miraculi, ut patet ex ejus definitione tradita ex D. Thoma supra sub num. 2. Unde dicitur *Ps. 71. Qui facit mirabilia solus.*
29. Possunt tamen Sancti, & Servi Dei facere, & revera ab eis plura sunt facta, & in dies fiunt miracula moraliter, quatenus nempe Deus ad preces ipsorum, vel intuitu Fidei, atque meriti eorum, aut in confirmationem Sanctitatis eorumdem miracula patravit, seu patrat, quæ aliis non esset patrarurus. Unde *Psalm. 67. dicitur: Mirabilis Deus in Sanctis suis; communis.*
30. Miracula in confirmationem fidei possunt moraliter fieri, etiam à peccatoribus veram fidem habentibus,

- eamque prædicantibus, ac nomen Dei invocantibus; colligitur aperte ex 1. ad Corinth. 13. ibi: Si habuerim omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuerim, nihil sum; ubi, ut videtur, à parte supponit posse homines fide vera instructos, licet charitate destitutos, montes ipsos alio transvehere. Et de facto patet in Juda proditore, qui in testimonium fidei, quæ ac alii Apostoli, patravit miracula. *Marc. 3.* ut rectè observat *Reiffenstuel lib. 3. de cr. tit. 45. num. 39. & tenent passim Doctores.*
- Nequeunt tamen à peccatoribus fieri neque moraliter miracula in testimonium Sanctitatis, aut insignium meritorum apud Deum, qui est alter finis, ob quem miracula fiunt: miracula enim ob talem finem non possunt fieri, nisi ab illis, qui apud Deum specialibus meritis Sanctitatis refulgent; Communis.
- Hæretici autem nequeunt facere miracula, neque in confirmationem fidei, neque in testimonium Sanctitatis aut insignium meritorum apud Deum; ipsi enim carent fide superaturali, quæ necessaria est ad faciendum miracula, juxta illud *Math. 17. ibi: Si habueritis fidem &c. & dicetis monti huic, transi hinc illuc, & transibit, & nihil impossibile erit vobis; nec habent sanctitatem, cum sint membra præcisa ab Ecclesiæ sanctitate, adeoque nullimode possunt facere vera miracula; *Pignatell. tom. 4. consulti. 67. num. 43. Matthæuc. loc. cit. tit. 6. cap. 3. num. 15. & sequent. Laureæ loc. cit. n. 804. & alii passim, & expresse habeatur ex Concilio Constantinopolit. III. art. 15.**
- Angeli boni possunt moraliter facere miracula, sive quia eo voto, & desiderio eorum Deus mira præstet; sive quia ministerium ei exhibeant, ut ea mira præstet; S. Thomas part. 1. quest. 110. art. 4. *Pignatell. loc. cit. num. 35. & alii passim.*
- Angeli mali, seu demones, nequeunt ullo modo facere vera miracula. Communis. Nec obstat, quod *cap. Teneamus 56. caus. 1. quest. 1. sicut Exodi cap. 7. habeatur magos Pharaonis fecisse miracula, & eodem cap. Teneamus, & Actor. 9. dicatur Simonem Magum patrasse miracula. Non obstat, inquam, quia, ut dicitur S. Augustinus lib. 20. de civitate Dei, & lib. 3. de Trinit. S. Thomas part. 1. quest. 110. art. 4. ad 2. & quest. 114. art. 4. & alii passim; Mira illa per magos Pharaonis, & per Simonem Magum, sicut, & alia per alios magos, & malos homines ope demonis facta, seu exhibita, non fuerunt vera miracula, sed tantum parentia, & præstigia quedam sensus, & imaginationem illudentia: Vide etiam dicta ad rem supra n. 7.*
- Sic etiam virtutes, signa, & prodigia Antichristi erunt spuria, & mendacia, quia ipse, ut interpretatur S. Augustinus lib. 20. de civitate Dei, & alii passim, decipit sensus per illusiones, & phantasmata, & effecere videbitur, quod re ipsa non effecit.
- Potestas examinandi, & recognoscendi miracula competit non solum Summo Pontifici, sed etiam Episcopis; habetur clare ex Concilio Tridentino sess. 25. de invocatione Sanctorum: ubi dicitur: Nulla etiam admitenda esse miracula, nec novas reliquias recipiendas nisi eodem recognoscens, & approbante Episcopo; qui textus non tantum procedit de miraculis jam Canonizatorum, sed etiam non Canonizatorum, ita ut Episcopus etiam istorum miracula recognoscere possit, prout Sacra Congregatio ejusdem Concilii interpres declaravit, teste Fagnan. in cap. Cum ex eo 2. de reliquiis & venerat. Sanctorum num. 7. & Barbosa de officio. & potest. Episcoporum. part. 3. allegat. 97. num. 3. ubi dicit sic fuisse sibi responsum à dicta Sacra Congregatione, & originale responsum apud se servare. Debet tamen Episcopus, si examinet miracula nondum Canonizatorum, aut Beatificatorum, antequam ea divulgari permittat, totum negotium ad Sanctam Sedem transmittere, indeque responsum expectare juxta constitutionem 37. Urbani VIII. incip. Sanctissimum. Fagnan. loc. cit. num. 10. Reiffenstuel lib. 3. de cr. tit. 45. num. 45. in fin. (Vid. verb. Papa, pag. 24. col. 2. in add. nov.)
- Examen miraculorum debet esse exactissimum, & rigidissimum, præsertim quoad testes, ita ut regula-

MISSA PROUT EST SACRIFICIUM.

ARTICULUS I.

Quoad ejus esse, effectus, & fructus.

SUMMARIUM.

- Missa est vere, & proprie sacrificium vereque representativum mortis Christi.
- Istud sacrificium in Missa incrementum idem est cum sacrificio in Cruce cruento.
- Hæc mystica immolatio carnis Christi, quæ fit manibus Sacerdotis, Christi passio, Crucifixio, mors vocatur, non rei veritate, sed significante mysterio.
- Effectus sacrificii Missæ est triplex, scilicet Propitiatorius, seu Meritorius, Satisfactorius, & Imperatorius.
- Missa sacrificium quomodo sit Propitiatorium, seu meritum?
- Quomodo sit Satisfactorium?
- Quomodo sit Imperatorium?
- Fructus seu valor sacrificii Missæ est etiam triplex scilicet Generalis, Mediæ, seu specialis, & Personalis seu specialissimus.
- Fructus Generalis competit ex instituto Ecclesiæ generaliter omnibus.
- Medius, seu specialis competit illi, qui pro aliis celebrans offert, & applicat Missam, sive ex charitate, sive ex justitia recepto stipendio.
- Personalis, seu specialissimus competit tantummodo ipsi Sacerdoti celebranti, nec est alteri applicabilis.
- Fructus sacrificii alius potest esse ex opere operantis, & alius ex opere operato; Fructus ex opere operantis unde proveniat?
- Fructus ex opere operato unde proveniat?
- Fructus, seu valor sacrificii Missæ non est infinitus, sed finitus.
- Afferitur ratio ad num. 16.
- Quædam observatio digna ad articuli complementum in Tyrone gratiam inducuntur, ad num. 19.
- Alia ad rem, remissive.

MISSA est vere, & proprie sacrificium, cap. firmiter, & de Sanctissima Trinitate, Concilio Tridentino sess. 22. Canon. 1. vere quid representativum mortis Christi. Concil. Coloniens. II. part. 7. cap. 27. Et istud sacrificium in missa incrementum idem est cum sacrificio in cruce cruento, quia licet Christus resurgens ex mortuis, jam non moriturus, mors illa ultra non possit dominari, attamen in semetipso immortaliter, & incorruptibiliter vivens, pro nobis iterum in hoc mysterio moritur, cap. Utrum 72. dist. 2. de consec. Hæc enim mystica immolatio carnis Christi quæ fit manibus Sacerdotis, Christi passio, mors, crucifixio vocatur, non rei veritate, sed significante mysterio, cap. Hoc est 48. dist. 4. de consec.

Effectus sacrificii missæ est triplex, scilicet propitiatorius seu meritorius, satisfactorius, & imperatorius. Sic colligitur ex Trid. sess. 22. Can. 3. ubi hæc habet expresse: "Si quis dixerit, missæ sacrificium tantum esse laudis, & gratiarum actionis, aut nudam commemorationem sacrificii in cruce peracti, non autem propitiatorium, neque pro vivis, & defunctis, pro peccatis, penis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus offerri debere, anathema sit." Est enim missæ sacrificium propitiatorium seu meritorium, quia ejus virtute, & intuitu Deus fit offerenti, & iis, pro quibus offertur, propitius, conferendo ipsis auxilia gratiæ, quibus excitentur ad veram poenitentiam, sicutque ad consequendam peccatorum remissionem virtute perfectæ contritionis, vel attritionis cum Sacramento, ex Trid. sess. 22. cap. 2. His verbis: "Hujus quippe oblatione placatus Do-

- miter non nisi per testes idoneos juratos, qui non sint singulares, & qui deponant ex scientia per sensus proprios, & sigillatim examinentur, miraculum probari valeat, prout pluries demonstrant Auctores arg. cap. Venerabili, de testibus, & cap. Testes caus. 3. quest. 9. Unde Episcopus ad examen miraculorum debet adhibere in consilium etiam Theologos, & alios viros probos, ut expresse præscribitur in Concilio Tridentino loc. cit. ibi: Adhibitis in consilium Theologicis, & aliis piis Viris. De hoc argumento fuse admodum ac doctè agit Episcopus Novariensis Joseph M. Matraviglia in suis legibus prudentiæ episcopalis, l. 303. 304. 305. & 306. quem vide.
41. Miracula, gratiæ, beneficia &c. quæ præsumuntur accepta à Deo ad intercessionem alicujus mortui cum opinione Sanctitatis, non possunt imprimi sine licentia Sedis Apostolicæ, nisi fuerit Canonizatus, vel Beatificatus. Urban. VIII. constitut. 37. incip. Sanctissimus.
42. Miracula, gratiæ, &c. talis mortui non Canonizati, nec Beatificati, publicari non possunt sine præfata licentia sub pœna Clericis secularibus privationis officiorum, suspensionis à divinis, & administrationis sacramentorum; Regularibus vero omnium officiorum, nec non vocis activæ, & passivæ; Urbanus VIII. consulti incip. Sanctissimus: Unde Laurenti de Franchis in Controu. inter Episcop. & Regulares pag. 252. vers. Ad 10. relatus à Barbosa de officio. & potest. Episc. allegat. 97. num. 6. circa finem refert quod, quando miracula fieri dicuntur in aliqua Ecclesia seculari, sive regulari, virtute sacrarum Imaginum, statim Episcopi mandant operari Imagines, Januas Ecclesiæ claudi, & impediunt concursum hominum, nec miracula publicentur, nisi prius per testes legitimos fuerint sufficienter probata, & processus, sive aliquid hujusmodi mittatur ad Papam. Et ibidem vers. Ad 12. tenet, quod tam secularibus, quam Regularibus admittentes nova miracula puniri possint ab Episcopo.
44. Hic juvat afferre magnum, & maximum miraculum sic appellatum à Decano alicujus Sacræ Romanæ Rotæ auditoribus, & relatum à nunquam satis laud. Summo Pontifice Benedicto XIV. in appendice in fine tertii tom. sui undequaque Aucti Operis de Servorum Dei Beatificatione, & Beatorum Canonizatione. Et est, quod Beatus Petrus Baptista Sacerdos, & Concionator mei Seraphici Ordinis, ac Commissarius Delegatus ad Tyrannum Japonicæ, cum legationem sibi commissam felicissime ad optatum finem perduxisset, ac sibi illius Tyranni, sui Imperatoris animum devinxisset, obtinissetque facultatem edificandi monasterium, & ecclesiam in civitate de Meaco Regia illius Imperatoris, & exinde plurimos illius nationis, quæ verbis, quæ exemplis, & charitativis officiis una cum sociis ad catholicam fidem convertisset, valde ob id iratus Tyrannus, indixit ei, & sociis mortem crucis, & ut sic crucifigi eorum corpora in cruce ad aliorum terrorem per bimester remanerent; quo tempore dictus meus Beatus Petrus Baptista pluries ac pluries visus fuit derelicta cruce celebrare missam in Ecclesiâ sui monasterii, sibi ministrante Antonio Doxico ætatis 13. annorum, qui ministraverat ei vivus in missa, & postea simul cum ipso crucifixus fuerat. Unde ut constat ex processu pro eorum canonizatione jussu Urbani VIII. à supradictis constructo, & loc. cit. & integre allato, sæpissime eveniebat, quod corpus Beati Petri Baptistæ, & dicti Antonii non videbantur in cruce; & postea transacto tempore celebrationis missæ, audientibus interim adstantibus canticum quasi celestem, iterum videbantur in cruce eodem modo, quo martyrium in illa passi fuerant, quod uti revera est, merito appellatur magnum, immo maximum Miraculum.
45. De variis miraculis à Christo Domino in terris degente patris dissertur in hæc bibliotheca, verb. Hemorrhœissa, verb. Magi, verb. Filii Viduæ Naim, & verb. Samaritana.
- Alia ad rem, vide verb. Veneratio Sanctorum.

7. *Quare non solum pro fructu vivorum peccatis, poenis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus, sed & pro defunctis in Christo non dum ad plenum purgatis rite juxta Apostolorum traditionem offertur.* Est *impetratorium*, quia per illud impetramus à Deo diversa bona, & spiritalia, & temporalia, ut innuit *Trid. cit. sess. 22. cap. 2.* dum dicit *offerri non solum pro fidelium vivorum peccatis, poenis, & satisfactionibus, sed etiam pro aliis necessitatibus.*

8. Fructus, seu valor sacrificii missæ est etiam triplex, scilicet *Generalis*, *Medius*, seu *specialis*, & *personalis*, seu *specialissimus*; colligitur ex *Trid. sess. 21. cap. 6.* ubi habet: *Si quidem illa quoque missæ vere & communi censei debent, partim quod in eis populus spiritaliter communicet, partim vero quod à publico Ecclesiæ Ministro, non pro se tantum, sed pro omnibus fidelibus, quia ad Corpus Christi pertinent, celebrentur. Fructus Generalis competit ex instituto Ecclesiæ generaliter omnibus fidelibus. Medius, seu specialis competit illi, pro quo celebrans offert, & applicat missam, sive ex charitate, sive ex justitia recepto stipendio. Personalis, seu specialissimus competit tantummodo ipsi Sacerdoti celebranti; nec est alteri applicabilis. Et fructus sacrificii alius potest esse ex opere operantis, & alius ex opere operato. Fructus ex opere operantis provenit ex merito, bonitate, devotione Sacerdotis celebrantis, ut colligitur ex cap. Ipsi 1. quæst. 1. ubi habetur expresse: *Quanto enim dignior fuerint Sacerdotes, tanto facilius pro necessitatibus, pro quibus clamant, exaudiuntur.* Fructus ex opere operato provenit ex vi, virtute, & meritis Christi, qui est principalis in hoc sacrificio, & hic fructus nec crescit ex bonitate, nec minuitur ex pravitate Sacerdotis, sed æqualiter prodest omnibus; sive missa celebratur per bonum, sive per malum Sacerdotem, ut docent communiter Doctores, & habet expresse cap. *Intra Catholicam r. quæst. 1. & cap. Utrum de consecrat. dist. 2.* ubi habentur præcisa verba: *Intra Catholicam Ecclesiam in mysterio Corporis, & Sanguinis Christi nihil à bono majus, nihil à malo minus perficitur Sacramentum, quia non in merito consecrantis, sed in verbo perficitur Creatoris, & in virtute Spiritus Sancti.* *Trid. sess. 22. cap. 1.* dicit aperte: *Et hæc quid in illa munda oblatio est, quo nulla indignitate, aut malitia offendentium inquinari potest.**

9. Fructus autem, seu valor Sacrificii Missæ non est infinitus, sed finitus. Ita S. Thom. 3. quæst. 79. art. 5. *Divus Bonaventura in 4. dist. 47. art. 3.* & Scotus quodlibet. 20. cum suis, & aliis magis communiter. Ratio à priori est, quia oblatio hujus Sacrificii non est meritoria, & satisfactoria, ut fit à Christo, cum Christus nunc non mereatur, nec satisfaciatur, sed quatenus ex institutione Christi habet annexas satisfactiones præteritas ipsius Christi; Congruum autem fuit, ut hæc annexio fieret modo finito, ut sapius à Sacerdotibus frequentaretur, & iteraretur, ut videtur præcepisse ipse Christus, dum dixit: *Hæc quotiescumque feceritis in mei commemorationem facietis*; ly etenim *quotiescumque* extenditur ad iteratas vices, ad iteratas Satisfactiones hæc autem iteratio arguit limitatum, & finitum valorem ejusdem Sacrificii; nam si esset illimitatus, & infinitus, non exigeret illam reiterationem, cum unum Sacrificium tante virtutis esset, quante essent plura Sacrificia, & unica Missa, upote infiniti valoris sufficeret ad exhauriendum totum Purgatorium. Simulque posset quis per unius Missæ celebrationem satisfacere pro centum, & mille stipendiis, quod est damnatum ab Urbano. VIII. die 21. Junii 1627. & ab Alexand. VII. in Decreto Sanctæ Inquisitionis die 24. Sept. 1667. & ab Innocentio XII. 23. Decemb. 1697. ut infra in addendis eorum decretis potest aperte videri.

10. Valor sacrificii missæ, seu vis, & dignitas illius

ratione rei oblate minima est: Nam eadem victima est, quæ oblatæ pro nobis in cruce fuit: idem Sacerdos, unum & idem proinde sacrificium, sola offerendi ratione diversum, ut ait Tridentinum. Ita ergo valoris est infinitus. *Id. Addit. officii. ad fin. tom. pag. 448.*

11. Ad hujus sacrificii complementum in Tyrorum gratiam animadvertendum est, vi verborum consecrationis panis, sub speciebus ejusdem vini solum Christi corpus, & in consecratione vini sub speciebus vini, vi verborum ponitur tantum sanguinem Christi: nam id vi verborum ponitur sub speciebus respective, quod verba consecrationis directe, & immediate ex institutione Christi corpus, & verba consecrationis vini dumtaxat sanguinem directe, & immediate loquendo signant, ergo, &c. At sub speciebus panis post Christi Domini resurrectionem venit etiam per concomitantiam sanguis Christi in consecratione panis; & sub speciebus vini venit etiam Corpus Christi in consecratione vini, nec non in utraque consecratione per concomitantiam venit Christi divinitas, & Anima: per concomitantiam enim venit, est fieri præsens sub speciebus vi naturalis; & physice connexionis, quam ad invicem habent ea, quæ sunt Christi Domini; sed Corpus Christi nunc est cum sanguine, Anima, & divinitate, nec non sanguis cum hoc, ergo, &c. Ad propositum oppositum optime facit pro pleniori perceptu, ac sensu sequens exemplum sui aliquis Apostolus in triduo missæ consecrasset, tunc vi verborum consecrationis panis, sub ejusdem speciebus posuisset Corpus Christi; effectus enim consecrationis verba id quod significant, & at non venisset per concomitantiam sub Hostia Sanguis, & Anima Christi, eo quia pro tunc hæc hæc unita, & connexa erat cum Corpore Christi, bene vero per concomitantiam advenisset sub Hostia divinitas, quod enim Verbum Divinum semel assumpsit, nunquam dimisit, fuitque idcirco Christi Corpus semper divinitati unitum, & similiter est suo modo dicendum respectu consecrationis vini in eodem hypothetico casu, ut patet, clarus liquet quæ supra, nec non perpendenti sit obvium, qualiter per mysticam vi verborum separationem Corporis, & Sanguinis Christi præfatam, innatur in missa ratio sacrificii. Et quidem prædicta luculenter constant *Trid. ex sess. 15. cap. 3.* ut sic habet: *Et semper hæc fides in Ecclesia Dei fuit, statim post consecrationem verum Domini nostri corpus, verumque ejus sanguinem sub panis, & vini in specie una cum anima, & divinitate existere; sed corpus quidem sub specie panis, & sanguinem sub vini specie ex vi verborum; ipsum autem corpus sub specie vini, & sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque vi naturalis illius connexionis, qua partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit, non amplius mortuus, inter se copulantur; divinitatem porro propter admirabilem illam ejus cum corpore, & anima hypostaticam unionem.*

12. Est etiam præ oculis habendum, tritum esse Catholicis ex cit. *Trid. sess. 13. Can. 2.* quod *Si quis dixerit, in sacrosancto Eucharistia Sacramento remanere substantiam panis, & vini una cum corpore, & sanguine Domini nostri Christi; negativiter mirabilem illam, & singularem conversionem totius substantiæ panis in corpus, & totius substantiæ vini in sanguinem, manentibus dumtaxat speciebus panis, & vini, quam quidem conversionem Catholica Ecclesia aptissime transubstantiationem appellat, anathema sit.* Ac proinde dum Apostol. 1. ad Corin. cap. 11. v. 26. inquit: *quotiescumque manducabitis panem hunc, &c.* id intelligi debere transitive, seu distractive, scilicet id quod antea erat panis, vel dicitur panis extrinsece, eo quia remanent accidentia panis, vel analogice, quia nempisicut panis nutrit corpus, sic Eucharistia nutrit animam, & ita de similibus ratiocinare.

13. Item tritum est Catholicis, transubstantiatione peracta Corpus Christi sub speciebus panis, & sanguinem sub speciebus vini tandem manere quando conservaretur naturaliter substantia panis, & vini; Christus enim in loco panis, & vini, ut supra relatum est, succedit

ex institutione sacramenti, & sicut panis, & vinum si adessent, nutrent, sic & species sacramentales, Deo supplente id quod præstaretur à pane, & vino; nec non si species alterantur ad corruptionem, verumque generationem, sinente Deo causas secundas motus suos agere, ab ipso supernaturaliter, eodem instanti, quod species ita sunt alterate, ut non possit sub eis naturaliter conservari panis, & vinum, ibi creare materiam ac in ipsam eam introducere substantialem formam, quæ in panis corruptione fuisset genita.

14. Materia sacrificii missæ est panis triticeus, & vinum ex uvæ. Si vero magna esset permixtio farinæ ex aliis frugibus, & permixtio aquæ vinum superaret hæc materia inepta esset consecrationi. Nec post consecrationem novus liquor, & præsertim aqua in calice infundendus est. Alioqui censet S. Thomas corruptionem Sacramenti sequi potuisse pro aliqua parte, nisi forte quantitas novi liquoris tantilla esset, ut non posset in omnes partes diffundi. Hæc tamen sententia non æque Scholasticis omnibus probatur.

15. Ad essentiã sacrificii necessaria est utriusque speciei consecratio, quod etiam in prima sua institutione à Christo Domino servatum est; ex quo fit, ut nemini permitti unquam possit consecratio sub unica tantum specie, quamquam si hoc fieret à Sacerdote, consecratio quidem valeret; sed ille gravi se crimine obstringeret, & sacramentum quidem, non vero sacrificium conficeret: deesset enim tunc mystica victimæ mactatio.

16. In forma consecrationis defectus accidere possunt, qui invalidam, & defectus, qui illicitam reddant. Illicitam dicas, si omittatur *verum enim*, & verbum est. Item si loco vocis hoc dicatur: *Irud.* Invalidam, si hic pro adverbio sumptum. Dubium est, an invalida sit consecratio calicis, illis tantummodo verbis prolatis: *Hic est Calix sanguinis mei*; ceteris omissis, ideoque si id forte contigerit, repetenda sunt sub conditione verba consecrationis vini.

17. Sacerdos verba consecrationis proferens super panem, & vinum, sed extra missam, valide quidem, sed illicite consecrat, nam tota vis consecrationis in verbis Christi consistit. Hæc ex Tract. Bened. XIV. de sacrificio. lib. 3. cap. 11. Sc. *

Alia ad rem, vide verb. Sacrificium. (Vid. lit. E pag. 331. vers. Ex leg. 52.: in add. hisp.)

ARTICULUS II.

Missæ quoad applicationem, reductionem, satisfactionem, & elemosynam.

SUMMARIUM.

1. *U* que sunt observanda circa celebrationem missarum ab omnibus perfecte sciuntur, dantur hic ad literam omnia disposita à Sacra Congregatione Concilii confirmata ab Urbano VIII. & Innocentio XII.
2. Affertur integrè emanatum decretum.
3. Non potest recipi stipendium pro applicatione fructus personalis, seu specialissimi correspondentis ipsi Sacerdoti celebranti.
4. Affertur ad id decretum Sacre Congregationis Concilii.
5. Affertur ad id etiam propositio damnata ab Alexandro VIII.
6. Non potest recipi stipendium pro pluribus sacrificiis, & unum solum sacrificium offerri.
7. Non potest unum Missa satisfieri duplici obligationi, applicando uni fructum satisfactorium, & alteri impetratorium.
8. Ex quibus manifeste patet non posse Sacerdotem alicujus Congregationis, & Regularem cujuscumque Ordinis unica missa satisfacere duplici obligationi, quam habet applicandi missam, & pro Presbytero sue Congregationis, vel Religioso sui Ordinis, seu provincie defuncto.
9. Non potest missa anticipata celebrari, & applicari pro

eo, qui primo stipendium seu elemosynam dederit.

10. Applicatio missæ facta à Religioso rubidito prævalde applicationi factæ à Superiore, & sic valet illa subditi, & non illa Superioris.

11. Vivens probabiliter invalidè applicat animabus Purgatorii omnes missas pro se defuncto applicandas.

12. Episcopi, & Generales non possunt amplius reducere, & moderari missas post Concilium Tridentinum receptas, nec impositas in limine foundationis, quamvis ante Concilium.

13. Poterit tamen Episcopus onera, & missas reducere, ac moderari, si id ei sit concessum in fundatione beneficij.

14. Nec etiam possunt Episcopi, & Generales, & à fortiori ipsi Beneficij ex se missas reducere, etiam si fructus fundi assignati deteriorati fuerint, & coarserint tenuiores sine propria culpa.

15. Generales Religionum nequeunt amplius vi antiquis privilegiis dispensandi cum suis subditis, ut celebratione unius missæ cum novem collectis, possint satisfacere pro novem missis. Nec parvas elemosynas acceptas pro missis conjugere ad summam unius Julii, & per unam missam omnibus satisfacere.

16. Facientes celebrari ab aliis missas minori elemosyna, quam ipsi receperint, quas panas incurrant.

17. Indulta, quæ ab Apostolica Sede fuerint concessa pro moderandis missarum oneribus, non suffragantur ad reducenda onera per contractum suscepta.

18. Quomodo intelligi debeant verba illa: dummodo infra modicum tempus possint omnibus satisfacere à Sacra Congreg. posita ad XI. dec. de celebratione missarum.

19. Missarum reductioni locus non est, si universa hereditas fuit gravata, nec heredi produs fundi assignatio, si progressu temporis impare oneri redduntur ejus provenitus.

20. Missarum reductio non conceditur, si per celebrationem non fuit assignatus fundus, sed gravati heredes certam summam solvere.

21. An Missarum reductio sit locus, si per contractum fuit earum onus susceptum, ad n. 22.

22. An, & quando admittatur, vel non, compensatio missarum, quæ ultra debitum sunt celebrata, cum missis detineis celebrantur.

23. Quomodo census in aliis veniant appellatione immobilium, non sic tamen quando pecunia invertenda est in stabiliibus pro celebratione missarum.

24. Affertur ad rem particularis concessio Benedicti XIII.

25. Substantur Supplementa Auctoris, ad n. 50.

51. Additiones ex aliena manu, ad n. 66.

U que sunt observanda circa celebrationem missarum, ab omnibus perfecte sciuntur, dantur hic ad literam omnia disposita à Sacra Congregatione Concilii, confirmata ab Urbano VIII. & Innocentio XII. in Decreto ut sequitur.

"Nuper à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sac. Rom. Eccl. Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, prodierunt decreta tenoris infrascripti, videlicet.

"Aliis super celebratione missarum, ac prohibitione illas moderandi, seu reducendi absque Sedis Apostolicæ licentia, necnon supra earumdem oneribus perpetuis suscipiendis, & Religiosorum numero ultra reditus, & consuetas elemosynas locorum Regularium, non habendo, emanarunt ab hac Sacra Congreg. Sac. Rom. Eccles. Cardinalium Concilii Tridentini. Interpretum auctoritate per fel. rec. Urbanum Papam VIII. illi specialiter attributa, quamplura decreta tenoris sequentis.

"§. I. Cum sæpe contingat in quibusdam ecclesiis tam magnam missarum celebrandarum numerum, vel variis defunctorum relictis, aut piorum elemosynis impositum esse, ut illis pro singulis diebus præscriptis nequeat satisfieri, & tamen nova onera missarum

in

in dies suscipiantur: indeque fiat, ut depreant pia restantium voluntates, obstricta benefactoribus fides violetur, defunctorum animæ suffragiis priventur ecclesiis debitis subtrahatur cultus, ac Christianifideles gravi scandalo affecti, plerumque à similibus charitatibus operibus retrahantur: Cumque his malis maximum intererit fomentum præbeat, aut quod illi, qui missas supra vires celebrandas suscipiunt, sperent illas brevi ad pauciores numerum à Superioribus redactum iri: aut quod ecclesiis, sorte pecuniarum absumpta, plerumque nuda remaneant onera missarum absque ullo emolumento, aut quod elemosyna pro illis celebrandis sit adeo tenuis, ut non facile inveniantur, qui velint huic esse muneris subicere, & redditus ecclesiæ, aut monasterii adeo exigui, ut Sacerdos pro necessaria sui sustentatione novis se oneribus obstringere compellatur. Sac. Congreg. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum animadvertens facturam se rem Deo gratissimam, charitativam, ac justitiam maxime consentaneam, nisi pro viribus satagat, hunc teterrimum abusum à christiana republica convellere, atque eradicare; Sanctissimi D. N. Urbani Divina providentia Papæ VIII. auctoritate sibi specialiter attributa infrascripta decreta edidit.

§. II. Ac primo districte prohibet, atque interdicat, ne Episcopi in diocæsana Synodo, aut Generales in capitulis generalibus, vel aliis quovomodo reducant onera ulla missarum celebrandarum, aut post idem Concilium imposita, aut moderandis, vel commutandis ad Apostolicam Sedem recurratur, quæ, & diligenter perspecta, id statuet, quod magis in Domino expedire arbitrabitur: alioqui reductiones, mutationes, & commutationes hujusmodi, si quas contra hujus prohibitionis formam fieri contigerit, omnino nullas, atque inanes decernit.

§. III. Deinde, ubi pro pluribus missis, etiam ejusdem qualitatis celebrandis, stipendia, quantumcumque incongrua, & exigua, sive ab una, sive à pluribus personis collata fuerint, aut conferentur in futurum Sacerdotibus, ecclesiis, capitulis, collegiis, hospitalibus, societatibus, monasteriis, conventibus, congregationibus, domibus, ac locis piis quibuscumque tam Secularibus, quam Regularibus: Sacra Congregatio sub obstestatione divini iudicii, mandat, ac præcipit, ut absolute tot missæ celebrentur, quot ad rationem attributæ elemosynæ præscriptæ fuerint, ita ut aliqui illi, ad quos pertinet, suæ obligationi non satisficiant: quin immo graviter peccent, & ad restitutionem teneantur.

§. IV. Id vero ut deinceps observetur exactius, Sacra Congregatio eadem auctoritate revocat privilegia, & indulgia omnia quibuscumque personis, ecclesiis, ac locis piis, tam Secularibus, quam Regularibus cum quocumque ob causam concessa, quibus indulgetur, ut certarum missarum, vel anniversariorum celebratione, aut quibusdam collectis, seu orationibus plurimum missarum oneribus in futurum suscipiendis satisfiat.

§. V. Ac similiter omne damnabile lucrum ab Ecclesiis removere volens, prohibet Sacerdoti, qui missam suscipit celebrandam cum certa elemosyna, ne eandem missam alteri, parte ejusdem elemosynæ sibi retenta, celebrandam committat.

§. VI. Præterea, ne in ecclesiis, in quibus onera missarum in perpetuum imposita sunt, Sacerdotes in veis, ut par est, adimplendis eo tepidiores, ac segniore reddantur, quod onera hujusmodi cum nulla, aut parva sint utilitate conjuncta: statuit, atque decernit, ut pecuniæ, ac bona mobilia Ecclesiis, Capitulis, Collegiis, Hospitalibus, Societatibus, Congregationibus, Monasteriis, Conventibus, ac Locis omnibus, tam Secularibus, quam Regularibus, atque illorum personis in futurum simpliciter acquirenda cum onere perpetuo missarum celebrandarum ab illis, ad quos pertinent, sub pena Interdicti ab ingressu Ecclesiæ ipso facto incurrenda à die acquisitionis, statim deponi debeant penes adem sacram, vel personam fidei, & facultatibus idoneam, ad effectum illa, seu illorum pre-

ntium quamprimum invertendi in bonis immobilibus fructiferis cum expressa, & individua mentione oneris, quod illis annexum reperitur.

§. VII. Ac si eadem bona immobilia auctoritate Apostolica deinceps alienari contigerit, eorundem pretium sub eadem pena, ut supra deponi, atque in aliis bonis stabilibus eidem fructiferis cum ejusdem oneris repetitione, atque anxione converti debeant.

§. VIII. Ad hæc Sac. Congregat. quibusvis Capitulis, Collegiis, Societatibus, & Congregationibus, necnon omnibus, & singulis ecclesiis, ac piis locorum, tam Secularium, quam Regularium Superioribus, vel aliis, ad quos pertinet, districte prohibet, ne impostum onera perpetua suscipiant missarum celebrandarum, seculares quidem sine Episcopi, vel ejus Generalis Vicarii, Regulares vero sine Generalis, vel Provincialis consensu, & licentia inscriptis, & gratis concedenda: Alioquin Secularis, qui hujus prohibitionis transgressor extierit, ab ingressu ecclesiæ interdictus sit eo ipso: Regularis vero penam privationis omnium officiorum, quæ tunc obtineat, ac perpetuam inhabilitatis ad alia de cetero obtinenda, voci quæ activæ, ac passivæ absque alia declaratione incurrat.

§. IX. Elemosynas vero manuales, & quotidianas pro missis celebrandis, ita demum idem accipere possint, si oneribus antea impositis ita satisfecerint, ut nova quoque onera suscipere valeant: alioquin omnino abstinere ab hujusmodi elemosynis, etiam sponte oblati in futurum recipiendis, & caputulas auferant ab ecclesia cum inscriptione illa: *Elemosyna pro missis*, vel alia simili, sub iisdem penis ipso facto incurrendis, ne fideles hac ratione frustrentur.

§. X. Episcopus vero, seu ejus Vicarius, aut Generalis, vel Provincialis, ubi de licentia pro perpetuis oneribus fuerint requisiti, in singulis casibus diligenter inquirent de singulis missarum celebrandarum obligationibus, cujusque ecclesiæ, monasterio, aut loco pio incumbentibus: nec antea assensum hujusmodi, aut licentiam præbeant, quam eis legitime contulerit: illius Sacerdotes, tam novo oneri suscipiendo, quam antiquis jam susceptis satisfacere posse, præcipuamque rationem habeant, ut redditus, qui ecclesiis, locis piis relinquantur, omnino respondeant oneribus adjunctis secundum morem cujusvis civitatis, vel provincie, intelligentibus, si in re tanti momenti desides, aut negligentes fuerint, in novissimo die hujus prætermissi muneris rationem esse reddituros.

§. XI. Postremo Illustrissimi Patres non sine gravi animi dolore intelligentes, mala fere omnia, quæ regularem disciplinam evertunt, ac præcipue nimiam hanc facilitatem fovent, in oneribus missarum supra vires suscipiendis, veluti ex infecta radice, pullulare ex majori Regularium numero, quam ferant redditus, & elemosynæ ejusque monasterii, inherentes Summorum Pontificum, ac Sacri Concilii Tridentini decretis, hæc de re editis, Sanctissimi Domini nostri auctoritate præcipiunt, ac mandant omnibus, & singulis Generalibus, Provincialibus, Commissariis, Ministris, Præsentibus, Provincialibus, Commisariis, Ministris, Præsentibus, Vicariis, & quibuscumque aliis Superioribus monasteriorum, conventuum, ac domorum regularium, bona immobilia possidentium, vel non possidentium, cujuscumque ordinis, congregatæ, & instituti, existentium intra fines Italicæ, & Insularum adjacentium, ut singuli, ad quos pertinet, in qualibet provincia adhibitis duobus, aut tribus Regularibus sui ordinis, vel congregationis prioribus, & eorum usu peritoribus, bona immobilia, census, redditus, & proventus omnes, consuetas item elemosynas, & obventiones, tam communes monasteriorum, conventuum, & domorum ejusdem provincie, quam etiam singularibus personis Religiosis assignatas, sub permissas, in communem usum deinceps conferendas, decem annorum immediate præcedentium habita ratione, diligenter, & mature recognoscant, & singulis detractis, quæ reparaciones, præstationes,

nes, grandines, sterilitates, aliæ cujuslibet generis onera consueverunt absorbere.

§. XII. Etque omnia scripto fideliter exarata, idem Superior, cujus interest, in proximo Capitulo, seu Congreg. Generali, vel Provinciali coram tribus Judicibus ab ipsomet Capitulo, seu Congregatione delegendis proponat, qui computatis hujusmodi redditibus, elemosynis, & oneribus, ut supra detrahit, sedulo examinent, quot Religiosi homines, connumeratis etiam Laicis, aliisque necessariis servientibus, in unoquoque monasterio, conventu, & domo regulari iuxta regionis, & proprii instituti morem, victum & vestitum, & medicinalia in communi habentes, competenter valeant sustentari; Tum eorundem bonorum, reddituum, elemosynarum, & onerum præcisam notam ipsomet Capitulo, seu Congreg. exhibeant, ut in illo diligenter omnibus discussis, cujusque familiæ, monasterii, conventus, ac domus Regularis, in singula quoque provincia certus earum tantum personarum numerus, Patrum Capitularium voto præfixatur, quæ redditibus, elemosynis, & obventionibus, ut superius, sufficienter illi possint.

§. XIII. Ne vero Superiores, qui id præstare debent, serius, aut remissius, quam par est, suo muneri satisficiant; mandat Sacra Congregatio, ut infra annum, post proximum Capitulum Generale, vel Provinciale computandum, omnia hoc de genere capitulariter gesta, in authenticam formam reddacta, ad Sacram ipsam Congregationem Concilii, singuli mittant.

§. XIV. Numerumque familiæ, singularumque conventuum, monasteriorum, & domorum hujusmodi Regularium, Capitulum, seu Congreg. Generalis, vel Provincialis sententia, & auctoritate præfixit, eorundem Superiores, tam Generales, & Provinciales omnes, quam locales perpetuo servare omnino teneantur, nec possint illum quovomodo augere etiam prætextu augmenti reddituum, absque Sacræ ipsius Congregationis Superioris auctoritate, qui prædicta nomina in præfixo termino non præstiterint, vel numerum, ut supra præscriptum, quovis modo augere præsumperint, privationis omnium officiorum, quæ tunc temporis obtinebant, vocique activæ, & passivæ, & ad omnia suæ Religionis officia, & gradus, inhabilitatis perpetuam penam eo ipso incurtere, atque aliis, etiam gravioribus, à S. Sede Apostolica infligendis penis Sac. Congreg. subiacere voluit, & declaravit.

§. XV. Deinceps vero monasterium, conventum, domum, Congregat. vel societatem Religiosorum, seu Regularium nullibi recipiatur, nisi præter alia ad id requisita, in singulis hujusmodi locis duodecim saltem Fratres, aut Monachi, seu Religiosi degere, & redditibus, & consuetis elemosynis, detractis omnibus, ut supra detrahendis, competenter sustentari valeant, ad præscriptum decreti fel. record. Gregorii XV. hæc de re editi: alioquin monasteria, & loca hujusmodi post hæc recipienda, in quibus duodecim Religiosi, ut supra sustentari, atque inhabitare non poterunt, & factu non inhabitaverint, Ordinarii loci visitationi, correctioni, atque omnimodæ Jurisdictioni subiecta esse intelligantur.

§. XVI. Porro ne ullo unquam tempore hæc in oblivionem, seu desuetudinem habeant, Superiores Locales cujusque monasterii, conventus, ac domus regularis curare, atque efficere teneantur, sub pena privationis officii, vocique activæ, & passivæ ipso facto incurrenda, ut in perpetuum, sexto quoque mense, id est, feria secunda post primam Dominicam Adventus, & feria sexta post Octavam Corporis Christi, præsentibus Ordinationibus in publica mensa perlegantur.

§. XVII. Omnibus, tam ecclesiasticis personis cujuscumque sint ordinis, conditionis, & gradus, quam laicis quocumque honore, & potestate præditis presentia decreta declarandi, vel interpretandi, facultate penitus interdicta.

§. XVIII. Non obstantibus, quoad superscripta omnia, & singula in presentibus decretis contenta, constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis in factis omnibus detractis, quæ reparaciones, præstationes,

vorem quarumcumque personarum, atque Ordinum, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Militiarum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti, etiam necessario, & individuo exprimiendi, ecclesiis, monasteriorum, conventuum, collegiorum, capitulorum, hospitalium, confraternitatum, & aliorum quorumcumque, tam secularium, quam Regularium locorum, nec non illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, & statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam *in mari magno*, seu *in bulla aurea*, aut aliis nuncupatis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis am derogationis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, nec non irritantibus decretis etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, aut aliis quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & literis vicibus approbatis, & innovatis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, & formis, specialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent presentibus expressis habens, quibus quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis aliis in suo robore permansuris, Sacra Congr. Sanctitatis suæ auctoritate specialiter, & expresse derogat, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. XIX. Et ne præmissorum ignorantia à quocumque præterendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut præsentibus ordinationes in valvis Basilicarum S. Joannis Lateranensis, & Principis Apostolorum S. Urbani, ac in Aede Campi Floræ, ut moris est, affixæ omnes, ad quos pertinent, ita arctent, & afficiant, ac si unicuique personaliter intimatæ fuissent.

§. XX. Utque earundem presentium transcriptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. — Datum Romæ die 21. Junii 1625. — Cosmus Card. de Torres. — Prosper Fagnanus Sac. Congreg. Secret.

§. XXI. Excitatis autem super præmissorum decretorum intelligentia, seu interpretatione infrascriptis dubiis, proderunt à memorata Congregatione, similis auctoritate illi à præfato Urbano VIII. specialiter attributa, responsiones, seu Declarationes inferius apponenda.

Super primo, Sacræ Congregationis decreto de celebratione missarum, quo prohibetur, ne Episcopi in diocæsana synodo, aut Generales in capitulis generalibus vel aliis quovomodo reducant onera ulla missarum celebrandarum, aut post idem Concilium imposita, aut in limine fundationis.

Queritur, quid, si legatum sit ita tenue, ut non sit qui velit onus illi injunctum subire, & si recurrendum sit ad Sedem Apostolicam pro moderatione oneris, totum, aut fere totum insumendum sit pro expensis ad id necessariis?

Et quid, si permittatur Episcopo in fundatione, ut possit hujusmodi onera moderari?

Secundo, super secundo ejusdem Congregationis decreto, quo cavetur ut celebrentur tot missæ, quot ad rationem tribute elemosynæ præscripta fuerint.

Queritur, an verba illa (*prescripta fuerint*) intelligenda sint de præscriptione facta ab offerente, vel ab Ordinario?

Tertio, an cum Ordinarius præscripserit elemosynam congruam iuxta qualitatem loci, personarum, ac temporum, Sacerdotes accipientes stipendium minus congruo, teneantur missas illis ab Offerente præscriptas celebrare?

»Quarto, an Sacerdotes, qui tenentur missas celebrare ratione beneficii, seu capellæ, legati, aut salarii, possint etiam manuales eleemosynam pro missis votivis, aut defunctorum recipere, & unico missæ sacrificio utrique oneri satisfacere?

»Quinto,posito, quod testator relinquat, ut celebrentur pro ejus anima centum missæ absque ulla præscriptione eleemosynæ;

»Quæritur, an liberum sit hæredibus eleemosynam sibi bene visam præscribere, an vero eadem eleemosyna præscribenda sit ab Ordinario?

»Sexto, super tertio Congregationis decreto in quo eadem Congregatio revocat privilegia, quibus indulgetur, ut certarum missarum, vel anniversariorum celebratione, aut aliquibus collectis, seu orationibus plurimum missarum oneribus in futurum suscipiendis satisfiat;

»Quæritur, an verba (*in futurum suscipiendis*) intelligenda sint de oneribus suscipiendis post privilegium?

»Septimo, super quarto ejusdem Congregationis decreto, quo prohibetur Sacerdoti, qui suscepit missam celebrandam cum certa eleemosyna, ne eandem missam alteri, parte ejusdem eleemosynæ sibi retenta, celebrandam committat.

»Quæritur an permittendum sit administratoribus ecclesiarum, ut retineant aliquam eleemosynam portionem pro expensis manutentionis ecclesiæ, altarium, inserventium, paramentorum, hominum, vini, hostiæ, & similitum?

»Octavo, an hoc decretum habeat locum in beneficiis, quæ conferuntur in titulum, id est, an Rector beneficii, qui potest se celebrare, teneatur Sacerdoti celebranti dare stipendium ad rationem reddituum beneficii?...

»Decimo, an Sacerdotes, quibus aliquando offertur eleemosyna major solita pro celebratione missæ, debeant dare eandem integram eleemosynam iis, quibus missas celebrandas committunt; An vero satis sit, ut dent celebrantibus eleemosynam consuetam.

»Undecimo, super quinto ejusdem Congregationis decreto, quo inter cetera statuitur in hac verba (eleemosynas vero manuales, & quotidianas pro missis celebrandis, ita demum lidem accipere possint, si oneribus antea impositis ita satisfecerint, ut nova quæque onera obire valeant, alioquin omnino abstineant ab hujusmodi eleemosynis; etiam sponte oblati in futurum recipiendis, & capsulas auferant &c.)

»Quæritur, an hoc decretum prohibeat absolute, quominus accipiant novas eleemosynas ii, qui acceptis non satisfecerunt, & quid, si congruo tempore possint omnibus satisfacere?

»Duodecimo, quid, si offerens eleemosynas, audio impedimento, consentiat, ut Sacerdos missam celebret cum primam poterit?

»Decimotertio, an pœna Interdicti, & aliæ appositæ in eodem decreto afficiant tam eos, qui accipiunt eleemosynas contra formam ibi præscriptam, quam eos, qui non auferunt capsulas ab ecclesiis, ut ibidem præcipitur?

»Decimoquarto, an in hoc decreto comprehendantur illæ capsulæ, quæ opponi solent in ecclesiis in die Commemorationis omnium Sanctorum, & vulgo dicuntur *Casse de Morti*?

»Decimoquinto, an administratores ecclesiæ, magis devotionis, & concursus, possint eleemosynas pro missis celebrandis accipere, si iisdem missis, non nisi post longum tempus satisfacere valeant, ne aliâ cultus ecclesiæ, & devotio, ac concursus fidelium, ut ajunt, minuantur?

»Decimosexto, quia prohibitio dicti decreti videtur aliquibus directa solis capitulis, collegiis, societatibus, congregationibus, nec non omnibus, & singulis ecclesiarum, piorum locorum, tam secularium, quam Regularium Superioribus, de quibus fit expressa mentio, non autem privatis Sacerdotibus, qui tamen comprehenduntur sub clausula generali (*& alii, ad quos pertinet*) supplicatur pro opportuna declaratione.

»Decimoseptimo, super septimo ejusdem Sac. Congregationis decreto, quo cavetur, ut in singulis monasteriis Religiosorum præfiguratur numerus, qui ex consuetis redditibus, aut eleemosynis commode possint sustentari.

»Quæritur, an ubi hæc præfixio facta jam fuit in vim similis decreti sanctæ memoriæ Pauli V. absque tamen computatione reddituum cujusque Religiosi, sit denuo facienda, nec ne?

»Decimooctavo, an Novitii ad habitum regularem admissi, possint admitti ad professionem in monasteriis, in quibus habita, ut supra, præfixione numeri, commode ali non possunt?

»Decimonono, super ultimo, quo cavetur, ut nulli recipiantur Conventus Regularium, nisi præter alia ad id requisita, duodecim saltem fratres in eis degere, & competenter sustentari valeant, ita ut alioquin subsint jurisdictioni ordinariæ.

»Quæritur, an hoc decretum, quod videtur editum in ordine ad celebrationem missarum, comprehendat eas Religiones, quæ non consequerunt onera missarum recipere, ut sunt Religiones Cappuccinorum ac Societatis Jesu?

»Ultimo, an idem decretum, ubi disponit, ut nulli recipiantur monasteria, nisi &c. habeat locum in Italia dumtaxat, ad quam est restrictum decretum proxime antecedens, an vero etiam extra Italiam?

Declarationes, seu Responsiones ad supradicta dubia.

»§. XXII. Sacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, auctoritate sibi à Sanctissimo Domino nostro attributa, ad singula dubia superius proposita ad hunc modum respondit, videlicet.

»Ad primum, etsi legatum sit adeo tenne, nihilominus pro reductione oneris, ut supra impositi, ab iis, ad quos pertinet, Sedem Apostolicam esse adendum, quæ absque ulla impensa id statuer, quod magis in Domino è re esse judicaverit: Verumtamen, si in ipsa beneficii erectione expresse cautum fuerit, ut licet Episcopo injunctum onus reducere, ac moderari, legem hanc fundationis, quam decreta de re edita non sustulerunt, esse validam, & observandam.

»Ad secundum, esse intelligenda de præscriptione facta ab eo, qui eleemosynam tribuit, non autem ab Ordinario: Quod si tribuens eleemosynam numerum missarum celebrandarum non præscripserit, tunc tot missas celebrari debere, quot præscripserit Ordinarius secundum morem civitatis, vel provincie.

»Ad tertium teneri.

»Ad quartum Sacerdotes, quibus diebus tenentur missas celebrare ratione beneficii, seu capellæ, legati aut salarii, si eleemosynas pro aliis etiam missis celebrandis susceperint, non posse eadem missa utriusque obligationi satisfacere.

»Ad quintum, censuit, ubi nullam certam eleemosynam testator reliquit, esse ab Episcopo præscribendam eleemosynam congruam, quæ respondeat oneribus missarum celebrandarum secundum morem civitatis, vel provincie.

»Ad sextum, ita esse intelligenda.

»Ad septimum, respondit permittendum non esse, ut ecclesiæ, ac loca pia, seu illorum Administratoribus ex eleemosynis missarum celebrandarum ullam utriusque minime portionem retineant ratione expensarum, quas subeunt in missarum celebratione, nisi cum ecclesiæ, & loca pia alios non habent redditus, quos in usum earundem expensarum erogare licite possint; & tunc quam portionem retinebunt, nullatenus debere excedere valorem expensarum, quæ pro ipsomet tantum missæ sacrificio necessario sunt subeunda, & nihilominus eo etiam casu curandum esse, ut ex pecuniis, quæ supersunt, expensis ut supra deductis, absolute tot missæ celebrentur, quot præscriptæ fuerint ab offerentibus eleemosynas.

»Ad octavum, non habere locum, sed satis esse, ut Rector beneficii, qui potest missam per alium celebrare, tribuat Sacerdoti celebranti eleemosynam congruam secundum morem civitatis, vel provincie, nisi in fundatione ipsius beneficii aliud cautum fuerit.

»Ad decimum, debere absolute integram eleemosynam tribuere Sacerdoti celebranti, nec ullam illius partem sibi retinere posse.

»Ad undecimum, respondit, non prohibere absolute: At propterea, etiam oneribus jam susceptis non satisfecerint, posse tamen nova etiam onera suscipere missarum celebrandarum, dummodo infra modicum tempus possint omnibus satisfacere.

»Ad duodecimum, quamvis onera suscepta infra modicum tempus adimpleri nequeant, si tamen tribuens eleemosynam pro aliarum missarum celebratione id sciat, & consentiat, ut illæ tunc demum celebrentur, cum susceptis oneribus satisfactum fuerit, decretum non prohibere, quominus eo casu eleemosyna accipatur pro iisdem missis juxta Benefactorum consensum celebrandis.

»Ad decimum tertium, has pœnas non habere locum, nisi in suscepturis onera perpetua missarum celebrandarum sine licentia Episcopi, vel ejus Generalis Vicarii, aut Generalis, vel Provincialis.

»Ad decimum quartum comprehendit.

»Ad decimum quintum, non posse, nisi de consensu eorum, qui eleemosynas tribuunt, ut supra in responsione ad duodecimum.

»Ad decimum sextum, comprehendendi etiam privatos Sacerdotes.

»Ad decimum septimum, numeri præfixionem esse iterum faciendam, servata forma ultimi decreti hac de re editi.

»Ad decimum octavum, esse admittendos ad professionem si alii habiles existant, ac deinde in aliquo alio monasterio ejusdem Religionis esse collocandos, ubi commode ali possint.

»Ad decimum nonum, censuit comprehendere.

»Ad ultimum habere locum extra Italiam. — Cosmus Card. de Torres. — Prosper Fagnanus S. Congr. Sec.

»§. XXIII. Cum autem super præmissis diversi irrepresserint abusus, illorumque occasione, quamplures querelæ, & recursus ad Apostolicam Sedem pervenerint, cupiens eadem Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum hujusmodi detestabiles abusus è christiana republica pro viribus evellere, ac opportune providere, ut sublatis fraudibus, ac emendata negligentia, pia dispositionum, seu benefactorum voluntati fides illibata servetur, defunctorum animabus integra, & prompta præstentur suffragia, itidemque Deo major gloria, & ecclesiis præstantior cultus reddatur, prævia auctoritate per SS. D. N. Innocentium divina providentia PP. XII. ei specialiter attributa, infrascripta decreta, prius in particulari nonnullorum ex præfatis Cardinalibus per Sanctitatem suam deputata, & postea in generali hujusmodi Cardinalium Congregatione mature, & accurate discussa, recognita, & examinata edidit.

»§. XXIV. In primis, præinserta decreta cum præmissis illorum declarationibus plenissime, & amplissime approbat, confirmat, & innovat, omniaque, & singula ibidem contenta, & expressa, iterum omnimodiori modo decernit, statuit, ac ab omnibus, & singulis, etiam specialibus, & individualibus nota, seu executioni demandare decernit, sancit, & præcipit.

»§. XXV. Insuper, ut in re tanti momenti consultus, ac majori, ut par est, circumspectione procedatur: si qui forsitan fuerint, vel sint, qui suis pravis, & erroneis intentionibus, seu opinionibus blandiri volentes, missarum celebrationem omittant sub malitiosa, vel irrationabili se earundem condonationem, vel reductionem à Sede Apostolica, vel compositionem à Reverenda Fabrica S. Petri de Urbe obtinendi; Congregatio præfata, tum eosdem, tum quoscumque alios qui posthac in adeo detestabiles abusus ausi fuerint offendere, certiores fieri, & moni-

»tos esse voluit, præfatas condonationes, & reductiones ab eadem Sede, non nisi ex rationabili causa, seu aqua commiseratione, compositiones verò à dicta Fabrica, utente suis facultatibus, & privilegiis, non nisi ex causa pariter rationabili, & cum clausulis opportunis, & præsertim cum illa: *Dummodo malitiose non omiserint animo habendi compositionem, aliis nullo modo suffragetur*, admitti consuevisse, & solere, quapropter, ut locus omnis imposterum hisce prætextibus præcludatur, memorata Congregatio tales intentiones, opinionones, seu spes, ac eleemosynarum, sive in toto, sive in parte, versiones in alium, quam præfatarum missarum usum, seu satisfactionem, & quascumque alias directiones, vel indirectas, immediatas, vel mediatas conventiones, seu circumventiones, declarat prorsus irrationabiles injustas, & illicitas, illaque omnino reprobat, damnat, & interdicat.

»§. XXVI. Cumque hujusmodi absurda ex eo pleurumque proveniant, quod onera missarum supra vires suscipiantur, caveant omnes, & singuli Rectores, Superiores, & Ministri quarumcumque, tum secularium tum regularium ecclesiarum, seu illarum capitula, ne onera, seu missas tum perpetuas, tum temporales, tum etiam manuales, quarum satisfactioni impares fuerint, quoquomodo suscipiant; utque id ipsum, quoad fieri poterit, pateat, teneantur lidem conficere, semperque in loco magis patenti, & obvio retinere tabellam onerum perpetuorum, & temporalium literis perspicuis, & intelligibilibus descriptorum, quorum implemento, si moraliter, & intra præscriptum, sed breve tempus satisfacere non posse, seu illa dumtaxat, & non ulterius, adimplere posse crediderint, seu credere duberint, alias missas, sive perpetuas, sive temporales, sive manuales, per se, vel per interpositas personas quoquomodo recipere, seu acceptare omnino desistant, seu abstineant, & ulterius tali casu in eadem tabella similiter expriment, sese propterea aliis missis acceptandis, & celebrandis impares esse.

»§. XXVII. Idemque teneantur pariter in sacrario duos libros retinere, ac in eorum altero singula onera perpetua, & temporalia, in altero autem missas manuales, & tam illorum, quam istarum adimplementum, & eleemosynas distincte & diligenter annotare, & annotandas, seu annotanda curare, singulisque annis de supradictis adimplementis, eleemosynis, & oneribus pariter exactam rationem suis Superioribus reddere, ac omnes, & singulas rationes hujusmodi in præfatis respective libris simili distinctione, & diligentia, tam præfati, à quibus rationes debent reddi, quam Superiores, quibus reddende erunt, describere, seu annotare, sive describendas, vel annotandas respective curare.

»§. XXVIII. Quibus semper salvis, debeant ulterius Regulares prædicti, omnes, & quascumque eleemosynas, tum manuales, tum perpetuarum, & temporalium missarum, reponere in capsula particulari sub duabus clavibus, quarum una penes Superiorem localem, altera verò penes alium à Capitulo Conventuali deputandum retineatur, ac de iisdem eleemosynis, & celebratione missarum coram Patribus Discretis, seu Consiliariis, vel alio simili modo nuncupatis, singulis mensibus distinctam rationem exigere, & respective reddere.

»§. XXIX. Quod si prædicti, ad quos cura tabellæ, capsulæ, & librorum præfatorum respective pertinet, seu pertinere debet, suam operam præmissis, ut præfertur, minime navaverint, & Superiores tum secularium, tum regularium ecclesiarum rationem prædictam non exegerint, seu non invigilaverint, quod præfati, qui in curam tabellarum, & librorum incumbunt, suo muneris, ut præfertur, non satisfaciunt, in singulis respective casibus, seculares penam suspensionis incurant, ac gradibus, & officiis, quæ obtinent, ipso facto, & absque alia declaratione privati sint, & intelligantur, necnon ad hujusmodi gradus, & officia obtinenda similiter inhabilitentur, & inhabilitati sint, & intelligantur.

§.XXX. Porro ne ullo unquam tempore omnia, & singula decreta prædicta in oblivionem, seu desuetudinem abeant, Rectores, Superiores, seu Capitula ecclesiarum secularium illa retineant publice exposita in ædiorum sacrorum; Superiores vero locales cujuscumque monasterii, conventus, ac domus regularis curare, & efficere teneantur sub pœna privationis officiorum, quæ obtinent, vocisque activæ, & passivæ ipso facto incurrenda, ut in perpetuum sexto quoque mense, id est, feria secunda post primam Dominicam Adventus, & feria sexta post octavam Corporis Christi, omnes, & singula præmissa, tum insertæ, seu confirmata, tum in præsens factæ ordinationes, una cum dictis declarationibus in publica mensa perlegantur.

§.XXXI. Meminerint igitur, & satagant Ordinarii, ut à personis, & in ecclesiis quoquo modo etiam in vim decretorum Concilii Tridentini sibi subjectis, missæ ea, quæ par est, fide, & diligentia celebrentur, & cuncta, & singula decreta hujusmodi omnimodè executioni demandentur, necdum justitiam requirentibus, seu instantibus reddentes; sed ex officio, tum in visitationibus, tum in aliis actibus, & modis, quos expedit, & convenire toties, quoties judicaverint, inquerentes, ne aliquid committatur, pervertatur, diffinatur, vel omitatur, quod his omnibus, & singulis decretis adverseat.

§.XXXII. Caveant etiam respective omnes Regulares tum subditi, tum Superiores quicumque, nedum locales, sed etiam Provinciales, & Generales, ne missarum celebratio, & omnium decretorum præmissorum executio, cum pernicie propriarum animarum, cum præjudicio illarum, quibus missæ sunt applicandæ, & cum magno Christi fidelium scandalo quoquo modo committantur, differantur, negligantur, seu pervertantur; alioquin ultra propriæ conscientiæ onerationem, pœnam privationis vocis activæ, & passivæ, ac graduum, & officiorum, quæ obtinent, necnon inhabilitationis, ad hujusmodi gradus, & officia obtinenda, & prorsus incurrant.

§.XXXIII. Curent propterea præfati Superiores Regulares in omnes, & singulos contravenientes debitis pœnis diligenter, & prompte, etiam per inquisitionem animadvertere; & insuper teneantur omnes, & singuli Superiores locales in provincialibus capitulis, seu Congregationibus exhibere attestationem, seu fidem ab omnibus sacerdotibus conventus, monasterii, seu cujuscumque domus regularis subscriptam, & juratam, quod omnibus, & singulis, tum perpetuis, tum annualibus missarum oneribus, seu obligationibus, ad limites, & tenorem horum præsentium decretorum tempore regiminis fuerit omnino, & integraliter satisfactum, vel deficiente aliqua modica satisfactione, possit etiam hujusmodi residuali implemento missarum, distinctè referendarum, intra breve tempus moraliter satisfacere, ea adjuncta, & omnino adimplenda conditione, quod ante præfata attestationis exhibitionem quicumque Superiores locales prædicti vocem activam, seu passivam in memoratis capitulis, seu Congregationibus omnino habere non valeant.

§.XXXIV. Præterea Provinciales, Vicarii, Visitatores Provinciarum, seu Congregationum, debebunt in fine eorum regiminis Superioribus Generalibus in forma probante ostendere, quod executioni præsentium decretorum sedulo invigilaverint, & ad eorum tenorem in omnibus, & singulis conventibus, seu monasteriis, vel domibus regularibus provinciæ, seu congregationis, de omnibus, & singulis oneribus, & obligationibus, ac insimul satisfactionibus missarum, exactam, & diligentem rationem exegerint, ac contra delinquentes ad declarationem, & executionem respective pœnarum in decretis contentarum processerint, & de adimplemento circa ea, quæ in præmissis ad ipsos spectant, legitime docuerint, aliàs ad vocem activam, & passivam in Capitulis Generalibus nullatenus admittantur.

§.XXXV. Ceterum, quia etiam ad quamplures Archiconfraternitates, Confraternitates, Societates, Congregationes, Hospitalia, Altaria, Capellas, Oratoria,

& Ecclesias, ac alia loca, & opera pia, quomodolibet nuncupata, quæ cuicumque curæ, seu regimini, aut administrationi, vel directioni laicorum quolibet gradus, status, conditionis, & præeminentiæ etiam specialis, & individuali nota dignorum dumtaxat, vel quorumcumque ecclesiasticorum, & laicorum hujusmodi mixtam commendata, annexa, seu quomodocumque commissa, vel attributa sunt, onus, seu cura celebrationis missarum, sive manualium, sive ad tempus, sive in perpetuum pertinent; hinc, salvis semper iis, quæ in præsertis decretis continentur, omnes & quicumque hujusmodi Archiconfraternitatum, Societatum, Congregationum, Hospitalium, Altarium, Capellarum, Oratoriorum, & Ecclesiarum, ac aliorum locorum, & operum piorum Rectores, seu Administratores, vel Directores, & alii hujusmodi Officiales, necnon ii, ad quos cura tabellæ, & librorum in præmissis spectat, tabellam, libros, & hæc decreta respective juxta modos superius expressos, similiter retinere, necnon de oneribus, ac celebrationibus, & elemosynis dictarum missarum singulis annis rationem exigere, & respective iis, ad quos pertinet, reddere sub pœnis arbitrio, & in subsidium excommunicationis teneantur.

§.XXXVI. Postremo omnibus, & quibuscumque etiam ecclesiasticis personis cujuscumque ordinis, status, gradus, regulæ, congregationis, societatis, conditionis, & dignitatis existant, quàm laicis quocumque honore, ac potestate præditis, omnia, & singula præmissa decreta interpretandi, necnon ecclesiasticis prædictis pœnas, in hujusmodi decretis relaxandi, seu quocummodo circa præmissa dispensandi, omnis, & quocumque facultas sit penitus interdicta.

§.XXXVII. Non obstantibus quoad suprascripta omnia, & singula in hujusmodi decretis contenta, constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque Ordinum, tam Mendicantium, quàm non Mendicantium, Militiarum, etiam S. Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti etiam necessario, & individue exprimentis ecclesiarum, monasteriorum, conventuum, collegiorum, capitulorum, hospitalium, confraternitatum, & aliorum quorumcumque tam secularium, quàm regularium locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, Indultis, & litteris Apostolicis, etiam mari magno, seu ulla aurea, aut aliàs nuncupatis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoris, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, necnon irritantibus decretis, etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, aut aliàs quomodolibet etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & iteratis vicibus approbatis, & innovatis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, & formis specialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent, præsentibus pro expressis habens, quibus quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis aliàs in suo robore permansuris, Sac. Congregatio Sanctitatis suæ auctoritate specialiter, & expresse derogat, ceterisque contrariis quibuscumque. — Datum Romæ die 23. Novembris 1697. — Joseph Card. Sacripantes Prefectus. — Ferdinandus Nuntius Sac. Congr. Secret.

§.XXXVIII. Quocirca, cum Dilectus Filius noster Joseph Titulus S. Mariæ Transportinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis Sacripantes, memoratæ Congregationis Præfectus, præfata decreta Nobis retulit, Nos considerantes eadem omnia, & singula decreta, ea, quæ decet, maturitate, digesta, & examinata, ac in vim Apostolicæ auctoritatis eidem Congregationi specialiter, ut præfertur, attributa peracta, & perutilia fore censentes, illaque propterea perpetuo, & inviolabiliter observari, nec non constitutionis nostræ munimine roborare volentes, motu proprio, non ad curiam, sed ex certa scientia, matura deliberatione, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, præsertis decreta, omniaque, & singula in eis contenta tenore præsentium auctoritate Apostolica confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis, & irrefragabilis Apostolicæ firmitatis robur, & efficaciam adjicimus; quinimmo motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine similibus, omnia, & singula in suprascriptis decretis contenta, de novo statuimus, decernimus, & ordinamus, ac ab omnibus, & quibuscumque, etiam specialis, & individua nota dignis, omnino exacte, & perpetuo servari volumus, sancimus, & mandamus.

Decernentes, præsentibus litteris, cum omnibus, & singulis inibi contentis, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, & per omnia, plenissime, & inviolabiliter observari; sique, & non minus pro quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates, quavis auctoritate, præeminentiâ, aut potestate fungentes, & functuros, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, sublata eis, & eorum cullibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiturique debere: ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus omnibus, & singulis, quæ præfata Congregatio, auctoritate per ejusdem recordationis Urbanum Papam VII. & respective per Nos illi specialiter attributa, decrevit non ob stare, quæ præfata, & iterum Nos tenore præsentium non ob stare decernimus, & mandamus; quibus omnibus quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis aliàs in suo robore permansuris, etiam harum serie plenissime, specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volimus autem, ut præsertim literæ in valvis Ecclesiæ Lateranensis, ac Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque generalis in monte Citatorio, ac in acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, publicentur, & affigantur; sique publicatæ, & affixæ, omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arcitent, & afficiant, ac si unicuique eorum personaliter intimatæ fuissent.

Pariterque, ut earundem præsentium transumptis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeat, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibite, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, statuti, decretorum, ordinationis, voluntatis, sanctionis, mandatorum, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationis Omnipotens Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo septimo. Decimo Kalendas Januarii Pontificatus Nostri anno septimo.

Non potest recipi stipendium pro applicatione fructus personalis, seu specialissimi correspondentis ipsi Sacerdoti celebranti, ex declaratione Sacræ Congregationis Concilii de mente Alexandri VII. edita in contingentiâ, quod Auctores nonnullis scriptis suis etiam typis datis asseruerint, Sacerdoti pro alio missam, recepta elemosyna, celebranti, licitum esse aliam elemosynam quod accipere ab altero, cui partem illam fructus, seu valoris ejusdem sacrificii ipsimet celebranti debitam

(speciale nuncupatam) applicet; ac pròinde hunc casum sub decreto Sac. Congreg. Concilii prohibente duplex pro unica missa stipendium, seu elemosynam recipi, non esse comprehensum.

Propterea Sacra Congregatio E.E. ac R.R. DD. S. R. E. Card. Concilii Tridentini Interpretum, quæ auctoritate sibi per Apostolicam Sedem specialiter attributa sedulo curat, ne à Sacerdotibus sacra celebratio nem sacrosancti missæ sacrificii, unde in Nos uberissima divina liberalitatis munera derivantur, avaritiæ labes ulla, aut suspicio contrahatur, antedictam assertionem mature examinavit: eademque prorsus reprobata sub die 25. Jan. 1650. censuit, nulli Sacerdoti licitum esse, præfata ratione, sive pretextu, aliam elemosynam accipere præter illam, quàm accipit ab eo, pro quo missam offerre tenetur, ac pròinde casum hunc esse comprehensum in decretis aliis per eandem Sacram Congregationem editis, quibus prohibetur, ne duplex stipendium pro unico recipiatur. Quam Sac. Congreg. sententiam ad S. DD. Alex. Papam VII. relata, Sanctitas sua sub die 19. ejusdem mensis approbavit; & decretum publicari, atque ad Episcopos, & Generales Regularium Ordinum transmitti jussit, ut ipsi doctrinam hujusmodi per suos Prelatos, & Confessarios, ac Lectores respective insinuari, doceri, atque in tractatibus moralibus per eosdem imprimendis vulgari, pastoralis vigilantia curent: Publicatum die 17. Octob. 1656.

Et hoc etiam fuit expresse damnatum ab eodem Alexandro VII. in decreto S. Inquisitionis die 24. Septembris 1665. in propositione in ordine 8. ut sequitur: "Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem missa licite accipere applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebrandi correspondentem: idque post decreti Urbani VII."

Non potest recipi stipendium pro pluribus sacrificiis, & unum solum sacrificium offerri, ex eodem Alexandro VII. damnante hanc propositionem in ordine decimam: "Non est contra justitiam pro pluribus sacrificiis stipendium accipere, & sacrificium unum offerre: Neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittamur promissione etiam juramento firmata, dari stipendium, quod pro nullo alio offeram."

Nec potest unica missa satisfieri duplici obligationi, applicando uni fructum satisfactorium, & alteri imperatorium, prout respondit Sacra Congregatio Concilii ad sequens dubium: An Sacerdos, qui unum stipendium accipit pro celebratione missæ, v. gr. pro defuncto, & sic cum obligatione applicandi fructum satisfactorium, & aliud stipendium pro celebratione missæ, v. gr. pro infirmo, & sic cum obligatione applicandi fructum imperatorium, possit unica missa utrique obligationi satisfacere, applicando defuncto satisfactorium, & infirmo imperatorium? Anve hoc casu locum habeat decretum secundum Sac. Congr. Concilii de celebratione missarum? die 31. Decemb. 1659. Sac. Cong. E.E. ac R.R. DD. S. R. E. Card. Concilii Tridentini Interpretum, respondit quoad primam partem, non posse satisfacere, quo vero ad secundam, habere locum.

Ex quibus manifeste patet, non posse Sacerdotem alicujus Congregationis unica missa satisfacere duplici obligationi, quam habet applicandi missam, & pro eo, à quo stipendium recepit, & pro Presbytero suæ Congregationis defuncto, quia ex sua conventionione, & lege Congregationis æque strictè obligatur applicare pro isto, ac pro illo, à quo stipendium recepit, cum virtualiter etiam ab ipso censetur recepisse stipendium, & ratione juris acquisiti à defuncto in consimilibus applicationibus factis pro suis confratribus, dum adhuc in vivis ageret, & ratione juris, quod habet ipse ad paria suffragia, dum è vivis discesserit. Et sic pariformiter loquendum, & concludendum venit de Regularibus, qui nullatenus à quovis alio stipendium recipere possunt pro illis missis, quas ex suis constitutionibus, & præcepto sui Superioris tenentur applicare pro suis Religiosis defunctis. Sic enim ab omnibus est absolute tenendum, cum Alexandro VII. die 29. Januarii 1659. consimilem sententiam